

Publicerad 2014-01-07 15:11 av zoxina

Något jag bara skrev ihop lite snabbt, vet inte om jag blev nöjd men det är det första jag kunnat skriva på väldigt lång tid.

Skriver fast jag inte kan

Jag skriver trots att jag inte kan

För själen exploderar

Allt går upp i ett stort moln

Färger av regnbågen och glitter av solen

Brustna ord om fred på jorden

Tro hopp och kärlek

Ni har hört det förut

Jag slår sönder min spegelbild men jag fortsätter framåt trots att det känns som allt är slut

Säljer min tid för en kyss i nacken

Springer längs vägar utan mål

Och jag skriver trots att det inte fungerar alls

Man ska aldrig ge upp

även om det är lätt ibland

Frihet är att falla från tionde våningen

eller kanske tusende

Utan att klättra uppåt igen

Egentligen är det nog mig själv jag är kär i

För ingen förstår mig, nej egentligen inte ens jag

Jag rör något som inte existerar

och jag letar efter något jag inte ser

Håller varmt kaffe över dig

då dina ögon granskar mig

För jag är inte din, du är inte min

Nej det blir aldrig så

För jag behöver vara fri, jag behöver en annan värld att leva i

Kanske är jag dum och naiv

Kanske är du bara ett tidsfördriv

För jag kan inte skriva, jag kan inte sjunga

Och jag kan nog inte heller glömma dig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren zoxina med Poeter.se id #45714 innehar upphovsrätten